

1892-04-01

AFSENDER

Christine Mackie

MODTAGER

Laura Warberg

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Brevet er udateret.

Christine havde ventet at blive udskrevet den 10. dag efter barnets fødsel, og det var "igår". Nete brev født 22. marts 1892, så brevet må være skrevet mandag 1. april dette år.

Generel kommentar:

Christine Mackie og Leonard Holst fik som ugift par en datter sammen. Christine tilbragte de sidste par måneder af graviditeten på diskret ophold hos en familie i Århus, og hun fødte på Fødselsstiftelsen i København, som kunne varetage bortadoptionen. Det vides ikke, hvem "læredatteren" var.

Omtalte personer:

Ellen Agnete Amstrup

Julie Brandt

Christian Caspersen

- Hansen

Malin Holmström-Ingers

Leonard Holst

Alhed Larsen

Adelheyde Syberg

Hempel Syberg

Albrecht Warberg

Arkivplacering:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske

Arkiv, BB2713

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Gave til Østfyns Museer fra en efterkommer af Astrid Warberg

DOKUMENTINDHOLD

Den lille pige er blevet døbt i ammestuen. Papirerne kom i orden i sidste øjeblik.

Christine Mackie har haft feber, en blødning, smerter i maven og hovedpine.

Alhed Larsen var hos Christine, da denne havde veer. De tog sammen til fødselsstiftelsen, og det må have været slemt for Alhed at forlade Christine der. Christine tog det roligt. Det var dejligt, da fødslen var overstået.

TRANSSKRIFTION

Kære søde Mor!

Tusind Tak for begge dine kære Breve! Det sidste kom netop, som de var gået ned til Dåben i Ammestuen. Ja, Gud give, hun må få hans Velsignelse til at blive en godt Menneske, det kære lille Barn, at vi rigtig kan få glæde af hende allesammen. Gid hun nu må trives og få det godt i dette År, men det gør hun nok, hun er jo et voldsom kraftigt Barn, 9 Pund og 19 Tommer lang; her fra Stiftelsen sørger de naturligvis nok for god Pleje. Det var jo i sidste Øjeblik, jeg fik Papirerne i Orden, Max kom med dem, et Par Timer inden jeg kørte herud, rart var det, jeg vilde dog have været meget urolig, når ikke det hele var klaret. Allerede den 4de Dag kom hun ned på Ammestuen, og siden har jeg ikke set hende, den lille søde Unge, men hun trives godt og er så god. Børnene har det udmærket dér, der er to Damer, som har Opsyn med dem.

Jeg havde jo egentlig ventet at komme ud igår Torsdag, det var den 10ende Dag, men nu bliver det ikke før Mandag tidligst, så du ser, jeg har gjort, hvad jeg kunde for at blive, men vel ikke på den Måde, som du mente! Jeg gad vidst, hvad der var bleven af mig, hvis jeg var bleven i Århus, der har dog været flere Vanskeligheder, som har fordret stadig og kyndig Pleje, først den store, dybe Rift, som blev syt sammen efter Fødslen, det var ikke sagt, en ældre Jordemoder havde forstået det ordentlig; og så med Renlighed! Når jeg her med al den Desinfektion og Pasning kunde få Feber tre Dage, hvad skulde jeg så have fået oppe i det lille indelukkede Værelse! Lige siden i Fredags, da jeg første Gang havde Feber, har jeg fået Udsprøjtninger Morgen og Aften; Natten før gik der en Blodkump som en knyttet Hånd, den kom strax i Karbolvand og blev om Morgenen vist til begge Sygeplejerskerne og Professoren, han mente, det var den, som gav Febereren. Søndag - da jeg fik dit første Brev - var en rædsom Dag, om Morgenen var jeg øm på Maven, havde temmelig stærke Smærter og fik varme Omslag, så lå jeg hele Form. i Kuldegysninger, om

Eft. i væmmelig Feberhede og så den utåleligste Hovedpine, og i én Stilling hele Dagen, jeg turde ikke røre mig af Pletten, fordi de så så alvorsfulde ud til Ømheden og Feberen. Mandag blev Trådene taget ud af Såret, den Aften var Temperaturen højest, men jeg havde det alligevel godt; de tre Feberdage fik jeg Morfin om Aftenen. Siden Tirsdag har jeg haft det godt. Alhed var jo hos mig den Aften og Nat, jeg var syg, jeg tror ikke, der var mange unge Piger på 20 År, der så fuldkommen rolig og behersket kunde sidde hos en, der led så meget - allerede da hun kom, havde jeg jo været dårlig omtrent i 12 Timer og lå på Sofaen. Jeg havde ellers bestemt, at hun skulde være gået uden at mærke noget - Brandt var der om Eft. og anede intet - men det måtte jeg opgive. Max var inde hos mig, da kneb det forfærdelig med at snakke nogenlunde rolig med ham. Alhed kørte jo med til Stiftelsen, hun syntes, har hun skrevet, at det var så forfærdeligt at køre fra mig, jeg var selv aldeles rolig, netop mere modig, end jeg havde tænkt mig, jeg kunde være; nu bagefter kan jeg ikke forstå det, man skulde dog tro, det måtte være gyseligt at komme ene ind på den Anstalt med alle de fremmede Mennesker og modtaget med de grulige Hvin af fødende Kvinder, men det rørte mig ikke synderlig. Da så det hele var forbi og jeg var syt og gjort i Stand, gik de hen at sove, Barnet lå og sov i sin lille bitte Kurv, og jeg lå to Timer og havde det så dejligt, så på at det blev Dag udenfor og var glad, at det var overstået, men jeg havde trot, det var meget værre, end det virkelig var. De første Dage var jeg så forpint i Ryggen og Hovedet, det er en rædsom hård Seng, Halmmadras og kun én lille Krølhårs Hovedpude. Jeg skal hilse fra min Læredatter! Hun er en forfærdelig rar lille Kone, som passer mig så udmærket. Jeg har fået et rigtigt Mavebælte herind til når jeg skal ud. Maven bliver strammet godt. Molle var her forrige Onsdag, hvad jeg var meget glad ved; ellers har her ikke været andre end Fru Hansen.

Det om Leonard skal jeg skrive om, når jeg kommer ud, jeg kan ikke mere nu.

Tusende kærlige Hilsner til Far og dig selv fra din Basse. Vil du også hilse Onkel Syberg og Tante Mimi

[Indsat på s. 1 i venstre margen, på højkant:]

Jeg var glad over, at det blev en Pige, hun er dejlig, kan du tro. Hun blev døbt Ellen Agnete Brandt.

Kære søde Mor!

Tuseninde Tak for begge dine kære Breve! Det sidste
kom velop, som de var gædet med til Dabene i
Ammestuen. Ja, Gud give, kunne vi på hans
Velsignelse til at blive et godt Memorie, det
skær tillige, at vi end kan få Hode af
hendes allerammeste. Gud være vist vi
brives og på det gode i dette. År, men det går
hvis nok, hvis er jo et voldsomt præstigt Brev,
9. og 19. Tomme lang, her fra Skiftelsen sørges
de naturligt nok for god Pleje. Det var jo
i videt. Øjeblik, i fik Papirerne i Orden, Max kom
med dem, et par Timer inden i højt herind,
hvert var det, i vilde dog have været meget
strolig, når ikke det hele var klar. Allerede
den 4de Dag kom hun med på Ammestuen,
og siden har i ikke get hande, den lille egde
Krug, men hun brives god og er så god,
Kommene har det indmærket der, der er to
Blauer, som har Opryg med dem.
I havde jo egentlig ventet at komme
med igen, Torsdag, det var den 10de Dag, men

*Jeg var glad over at det blev en Puff, hvis er dybt, kom
den fra, hvem blev dybt i alle Dybt, Præst*

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

om Eft. i vrammelig Bekendelse og så den sild-
belijst Hovedpine- og i en Sildling hule
Lagen, og tirer ikke røre mig af Pletter, fordi
de så så alvordige ind til Buchsera. og boken
Mændes blev Trædem baget indaf Sædet, der
Aften var Temporalium kjøbt, men jeg havde end
alligevel godt, de tre Bekendelse fik jeg Mogen
om Aftnen. Siden Tirsdag var jeg løst det
godt. Hvad var jo hos mig den Aften og Nat,
jeg var mig, jeg tror ikke den var mange Sige
Tiger på 20 Ar, der så fuldskammes rolig, og
bekendelse kunne ikke heren den bedste mig
eller de den kom, havde jeg jo vand dertil,
rødret. De timer og på Sofan. Jeg havde
ellers bekendelse, at den skide, var gjet, saer
at marko noget - Mand var de om jeg og andre
mht - men det måtte jeg opgive. Men var
uden hos mig, da kend det forfærdig, med at
marko regulere sig mig hær. Alhed kjogt
jo med det Hjelpe, den sytes, har den skend
at det var så forfærdig at Kjøre fra mig, jeg var
selv aldeles rolig, selv mere end, end jeg havde
haudet mig, jeg kunne vare, nu bygger har jeg

ikke forstået det, men skuler dog, men det måtte være
gyseligt at komme ind på den Aften med alle
de fremmede Mænd og undværet med de
grubige Kvin af følgende Kænder, men det vorte
mig ikke synder, da så det hele var faldt og jeg var
lyst og glet. Mand, gik de her at ere, samt
de og så i sin lille hede hær og jeg så de timer og
havde det så dejligt på at det blev dag ind og
og var glad, at det var overs lød, men jeg havde
hørt, det var meget varmt, end det virkelig var.
De første dage var jeg så forpint i Næsen og Hovedet, det
er en voldsom hær lang. Hænderne og
kun en lille Kjørtens Lovdinde. Jeg skal hilde
fra min hær dertil. Min er en forfærdig, en lille
Kone, som prøver mig så vildt. Jeg har fået et
rigtigt Mandballe, herin til mig, skal det, Marce
liver skændet god. Mht, var her for mig
hæder, had, jeg var meget glad det, eller har her
ikke været andre end to Mænd.
det om Leonard skal jeg skrive om, når jeg
kommer ind, jeg har ikke mere en
tusende hær, og Kæder til far og, og selv
fra den Kasse. Det de synder lude Sædet hær og
hær.

men bliver det ikke for Mandag tidligt, så det
ser, j. har gjort, hvad j. kunne for at blive,
men vil ikke på den Måde, som du mente.
J. gav vidt, hvad der var bleven af mig, thi
j. var bleven i Aarhus, der har dog været
flere Væsteligeder, som have fordret Stad;
og Nyud; Plej, først den store, dybe Kist, som
blev syt sammen efter Fødslen, det var ikke
sagt, en alder forbeholder havde fortæet det
ordentl.; og så med Reulighed! Når j. her med
at den Mexicofektion og Tarsing kunne få Tiber
ke Mage, hvad skuld. j. så have faet oppe
i det lille indelukkede Færd! Lige tiden i
Fredag, da j. første Gang havde feber, har j. faet
Udsprøjtninger Morgen og Aften; Natten for gik
den en blodklump som en kuytet Klud, den
kom strax i Kartolvaad og blev om Morgenen
vist til begge Sygeplejerskerne og Professoren,
han mente, det var den, som gav Tiberen.
Lørdag - da j. fik det første Brev - var en trødsom
Mæg, om Morgenen var j. om på Mave, havde
kennet; stærke Smærter og fik varme
Omslag, så lå j. hel Tiden i Kuldgyseunger.